

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Po dolgem času Vam zopet enkrat pišem. Bil sem na počitnicah v Čatežu ob Savi. To je jako lepa vas ob Krki, oziroma Savi. Krka teče ravno pri Čatežu v Savo. Ob Krki je tudi malo kopališče, ki je last mojega strica. Premnogokrat sem se kopal v Krki. Tam je jako mirna, skoraj stoječa.

S stricem sem šel večkrat na lov. Nekoč sem splezal na visoko smreko, moj stric je izsledil skobčevo gnezdo. Stare je že prejšnji dan ustrelil. V gnezdu pa je bilo še troje mladih skobcev.

Jako hitro so potekle počitnice. Med tem sem se zopet pošteno zredil in odebelil. Prej bled, sedaj pa rdeč po licu in močan. Ko sem prišel domov, je moja mati kar debelo gledala.

Zdaj sem zopet doma in hodim v šolo. Končati bom moral, sicer bo pisemce pre-dolgo, in upam, da ga ne boste vrgli v košek, ampak preko njega ter naravnost v kotiček, in tega se bom jako veselil.

Zbogom!

Pozdravlja Vas

Vojteh J a g e r,
učenec v Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Vojteh!

Jaz sam nisem lovec, a lovci pripovedujejo, da je lov lepa in zdrava — pa tudi draga — zabava. Naj bo torej lov kakršnakoli zabava, eno moramo zahtevati od lovca, to namreč, da ne muči nobene živali, tudi škodljive ne, ampak da ravna z vsako, če se smem tako izraziti, človeško in plemenito. Lovcu bodi že to v uteho njegovi lovski strasti, da mu žival žrtvuje svoje življenje, torej najvišjo lastnino, ki jo ima žival in človek.

*

Velecenjeni gosp. Doropoljski!

Danes se prvič oglašam s temi vrsticami. Ko sem zadnjič čitala »Zvonček«, sem spoznala, da ste velik prijatelj mladine. Namenila sem se tudi jaz, da Vam pišem. V šoli se učimo vsega, kar je potrebno za življenje. Saj imamo jako dobrega učitelja, ki se jako zanima za pouk. Imenuje se g. Ljudevit Belšak.

Imam tudi dva brata. Stara bom že skoraj 13 let.

Moje največje prijateljce so: Ivana Munda-va, Marija Erhaticeva, Lizika Ambroževa, Cecilija Gotvanjeva, Kata Cimermanova, Ana Šoštaričeva, Marija Skuhalova, Te-rezija Horvatova in Lojzika Sovinova.

Srčno Vas pozdravljam in Vas prosim, da bi sprejeli to malo pisemce v svoj kotiček.

Z odličnim spoštovanjem vdana

Marija Karnekerjeva,

učenka 6. razr. II. odd. pri Veliki Nedelji.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Največ je vredno Tvoje priznanje, da se v šoli učite tega, kar je potrebno za življenje. Praviijo, da je življenje borba. In kdor se dovolj ne pripravi in ne usposobi za to borbo, ta omaga, in življenje zavihra preko njega svojo pot naprej. Zato je popolnoma pravilna trditev, ki pravi, da se ne učimo za šolo, ampak za življenje. Blagor vsej tisti šolski mladini, ki to spoznava in se po tem ravna!

*

Čestiti g. Doropoljski!

Letos sem prvič naročnica »Zvončka«. Jako me zanima vse, kar je tu napisanega. Z velikim veseljem in zanimanjem čitam čestokrat vrstici na ovitku:

Domovina, vedno mislim nate
in na neosvobojene brate!
Te vrstice so mi dale povod, da Vam
tudi jaz pišem borno pesemco v podobnem
zmyslu. Če se Vam ne zdi preborna, jo pri-
občite v svojem koticu!

Primorci.

Trpin nesrečni biva mi nekje,
to brat je naš, gorje mu je, gorje!
Uklenil v jarem tujec ga gospod,
zaničevan in mučen je naš rod.

Primorci so nesrečni bratje nam,
sedaj življenje je nezgodno vam.
Duh venomer moj misli le na vas,
želi, da skoro pride vam rešenja čas.

Oh, priđi, priđi, doba zaželeno,
ko bo vsa domovina nam osvobojena,
ko spev pozdravi naš glavan
združitve naše zlati dan!

Vljudno Vas pozdravlja

Olga Krežetova,

učenka 8. razr. osnovne šole Trbovlje I.

Odgovor:

Ljuba Olga!

Lepo se mi zdi, da Ti je »Zvončkov«
poz v na platnicah zbudil tako gorečo željo
po osvobojenju naših neodrešenih bratov in
po združitvi z njimi. Vidim, da pazno pre-
biraš »Zvonček«, in uverjen sem, da je še
mного, mnogo tebi enakih, ki isto mislijo
in čutijo in si istega želijo.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Na rojstni dan našega kralja smo igrali
lepo igro. Bili so kralj pa kraljica, palčki in
Zorka. Grozan je prišel s svojo vojsko nad
palčke. Pomagale so jim vile. Darin je pri-
skakal v sobo s prstanom, ki ga je Zorki
vzel s prsta. Deklice so zapele vesele pe-
semce. Mali Ignac iz 1. razreda je povedal
»Po zmagi«, potem se je pa tako ustrašil,
da je jokal. Ljubi gospod Doropoljski, pro-
sim Vas, da bi to pismo v »Zvončku« nas
tisnili, da bo še druga deca čitala o naši
igri.

Pozdravlja Vas

Kata Markojeva,

učenka II. razreda, Srednja Bistrica v Prek-
murju.

Odgovor:

Ljuba Kata!

Kakšen možakar pa je ta srednjbistriški
Ignac, da se tako brž ustraši in joka! Ne-
mara nosi s seboj polno čutaro solz, na-

mesto da bi imel vedno pripravljen meh,
ki je do vrha napolnjen s smehom! Takšne-
ga dečka je treba naučiti junaštva. In veš,
kdaj se to zgodi? Takrat, ko bo v resnici
vojščak naše domovine, katere krasni in
ponosni del je tudi naše divno in slavno
Prekmurje!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Namenil sem se, da vam enkrat pišem.
Hodim v I. b razred kr. realne gimnazije v
Ljubljani. V šoli napredujem precej dobro.
Risanje mi je najljubši predmet. Tudi
pesmi sem začel zlagati. Zato Vam danes
pošiljam eno, ki se mi zdi najboljša:

Lisica.

Pri nas lisica davi
ukradla je kokoš.
Ti tat tinski rvaji,
ne boš je več, ne boš!

Če kdaj se še prikažeš mi,
pa Sultan naš te napodi.
Le poizkusi priti k nam,
brž po kožuhi ti jih dam!

Ako Vam je ljubo, Vam še večkrat
pošljem kako pesem. Prosim, da bi natis-
nili moje pismo s pesemco in sliko v
»Zvončku«.

Presrčno Vas pozdravlja Vaš vdani

Vladko Jordan.

Odgovor:

Ljubi Vladko!

No, ali se je lisica še kdaj oglasila?
Mislim, da se je ustrašila tvoje groznje in
rajša rokavnjači kod drugod, kjer se ji ni
bati, da bi ji strojili kožuhi! Tvoja sličica
pa mi je prav všeč. Prav dobro si pogodil
lisico na preži. Sedaj bi ji treba palce ali
pa — puške!